

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

منبع: صدای سوسیالیستی، نشریه حزب کمونیست ایرلند
نویسنده: لورا دوگان
فرستنده: عثمان حیدری
۲۳ سپتمبر ۲۰۲۰

کووید و طبقه

تصاویر و لفاظی‌های جنگی فراوان در ارتباط با کووید-۱۹ در گفت‌وگو رسانه‌ای، همراه با ظهور دوباره پسا-سقوط «بیر سلطنت» و فریاد «همه در این با هم هستیم»، تصویری از یک کشور متحد و واحد در اقدام علیه خطر ویروس مرگبار ترسیم می‌کنند.

حقیقت این است که کووید-۱۹ علیه هیچ‌کس تبعیض قایل نمی‌شود و هیچ‌کس از ابتلای به ویروس در امان نیست. اما، برخی از ما قطعاً بیش‌تر از دیگران در معرض خطر ابتلا و پی‌آمد بهداشتی متعاقب آن هستیم. گزارش «تفاوت‌ها در خطر پی‌آمدهای سخت کووید-۱۹ در مشاغل در ایرلند» که در ۲۸ جولای به وسیله «مؤسسه تحقیقات سیستم‌های محیطی» (ESRI) منتشر شد، این‌را برحسته می‌سازد.

برای بسیاری تعجب‌برانگیز نیست، که گزارش نشان می‌دهد خطر ابتلای به کووید-۱۹ و مردن از آن برای طبقه کارگر از همه بیش‌تر است. سن و موضوعات بهداشتی موجود نقش دارند، اما اجبار به ادامه دادن به کار در کارخانه یا در خانه سالمندان یا در اتوبوس هنگامی که برخی‌ها از راه دور در خانه کار می‌کنند، نیز نقش دارند. این کارگران در صف مقدم بحران کووید-۱۹ قرار داشته‌اند، صف مقدمی که هم کارگران بهداشتی و هم دیگر کارگران را دربر می‌گیرد.

گزارش همچنین نشان می‌دهد که بسیاری از این مشاغل اساسی ناامن و با دستمزدهای ناچیز می‌باشند. در حالی که بسیاری از کارگران اساسی کارهای از نظر اجتماعی ضروری و اساسی را انجام می‌دهند، بسیاری دیگر فقط تا جایی

اساسی محسوب می‌شوند که در جایی منافع یک سرمایه‌دار را تأمین نمایند. این‌ها کارگرانی هستند که بدون آن‌که لازم باشد و اغلب بدون حتماً محافظت اولیه در معرض خطر قرار دارند.

کارگرانی که در معرض بیش‌ترین خطر قرار دارند، مانند کارگران کشتارگاه‌ها، کارگران خرده‌فروشی‌ها، رانندگان شرکت [تحویل دهنده غذا] «دلیورو» (Deliveroo) در مناطق از نظر اجتماعی محروم زندگی می‌کنند، و این خود یک عامل خطر اضافی است. براساس یک پژوهش «بهداشت عمومی انگلیس» که اوایل امسال منتشر شد، نرخ مرگ کارگران از کووید-۱۹ در محروم‌ترین مناطق ۳۰ درصد بیش‌تر از مناطق کمتر محروم است. «مناطق محروم» فقط نام دیگری است برای محلات کارگری که فراموش شده‌اند و عامدانه از حمایت و بودجه محروم می‌باشند.

گرچه هرگز به صراحت بیان نمی‌شود، اما روشن است که طبقه‌ی شخص است که او را در معرض خطر قرار می‌دهد. با خطر بهداشتی مشخص کووید-۱۹، خطر برای کارگران مشاغل اساسی بیش‌تر است، اما خطرات بهداشتی بیش‌تر و پی‌آمدهای سخت، هنجارهای غم‌انگیز یک کشور سرمایه‌داری است که برای بیکاران یا آن‌هایی که در بازارهای سیاه و خاکستری کار می‌کنند، مضاعف می‌شود.

در همه‌ی عرصه‌های بهداشتی، نه فقط در ارتباط با کووید-۱۹، نتایج مطلوب به علت عدم دسترسی به مراقبت بهداشتی فوری و مناسب حاصل نمی‌شوند. اما، مزیت دسترسی فوری به مراقبت بهداشتی می‌تواند با شرایط زندگی، مانند خانه‌های پرجمعیت، فاقد امکانات گرمایی، ناامن یا غیربهداشتی- همان محیط زندگی که به سرعت در شهرهای ما قابل‌پذیرش و عادی می‌شوند- خنثا شود.

رژیم غذایی نامناسب نیز نقش مهمی در توانایی شخص برای دفع و مبارزه با بیماری دارد. این یک مشکل رو به رشد برای جوامع طبقه‌ی کارگر است، گسترش و تداخل مناطق محروم هر چه بیش‌تر آن‌ها را به بیابان‌های غذایی شهری مبدل می‌سازد؛ دسترسی به غذاهای تازه و غیرفراآوری شده دشوار و گران است. در حال حاضر، خانواده‌های کم‌درآمد در ایرلند حدود یک‌سوم درآمد خود را برای اقلام غذایی اساسی هزینه می‌کنند، و ۱۰ درصد آن‌ها در خطر فقر غذایی قرار دارند.

در حالی‌که دسترسی به تجهیزات حفاظت فردی و واداشتن جمعیت به رهنمودهای جلوگیری از انتقال ویروس مفید هستند، اما این‌ها فقط می‌توانند اقدامات متوقف‌کننده باشند. برای جلوگیری از بحران‌های بهداشتی بیش‌تر و از این بحران جان سالم به در بردن، هورا کشیدن برای نیروهای اساسی کارگری کافی نیست. این کارگران سزاوار دستمزدهای عادلانه و کافی، خدمات بهداشتی همگانی، و یک برنامه‌ی مسکن اجتماعی که ازدحام را تخفیف دهد و محیط‌های زندگی پاکیزه و امن را ارائه نماید، هستند.

کارگران سزاوار چیزی بیش‌تر از بازگشت به وضعیت «عادی» هستند که در آن انتظار استثمار بیش‌تر به سود تعدادی اندک عادی است.

۵ اگست ۲۰۲۰

<https://socialistvoice.ie/2020/08/covid-and-class>

برگردان از: تارنگاشت عدالت